

Parannus ja usko

Matt. 4:12-17

12. Kun Jeesus kuuli, että Johannes oli vangittu, hän lähti Galileaan.

13. Hän jätti Nasaretin ja asettui asumaan Kapernaumiin, joka on järven rannalla Sebulonin ja Naftalin alueella.

14. Näin tapahtui, jotta toteutuisi profeetta Jesajan kautta puhuttu sana:

15. "Sebulonin maa ja Naftalin maa, Meren

tie, Jordanin takainen maa, pakanoiden Galilea -

16. kansa, joka asui pimeydessä, näki suuren valon, ja niille, jotka asuivat kuoleman varjon maassa, loisti kirkkaus."

17. Siitä lähtien Jeesus alkoi julistaa: "Kääntykää, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle!"

Mitä hetkeä elät?

Tiedätkö, mitä hetkeä elämästäsi tänään elät? Odotat jotain, mutta tiedätkö mitä tai ketä?

Moni kulkee koko elämänsä läpi odottaen sitä jotain, sitä suuren kaipauksen täyttymystä, sitä suurta onnea, sitä todellisen päämäärän löytämistä. Monelta näyttää kuitenkin elämä ikään kuin valuvan käsistä tämän odotuksen vallassa. Se jokin antaa vain odottaa itseään eikä näytä saapuvan milloinkaan? Joulun kiihkeä ja kiireinen odotus on kuva monen ihmisen elämästä syvemmin. Kun itse joulusta sitten tulee, ei siitä sittenkään löydy odotettua - se lipuu hetken juhlahetkenä ohi, ja odotus jatkuu.

Seurakunta odottaa Herran tulemusta. Siinä on kysymys selkeästä ja tietoisesta päämäärään suuntautuvasta aktiivisesta odotuksesta, jossa tehdään myös valmisteluja sitä hetkeä varten, kun "aika lopullisesti täyttyy".

Herodeksen valtapiiriin

Evankeliumitekstimme on tiivistelmä Jeesuksen julkisen toiminnan julistuksen sisällöstä. Se sisältää toisaalta uskovien kristityn odotuksen sisällön ja toisaalta sen, miten siitä päästään osalliseksi. Mutta ennen kuin tarkastelemme näitä kahta asiaa, on aihetta kiinnittää huomiota siihen, millaisessa tilanteessa Jeesus lausui nuo ohjelmalliset sanansa: "Kääntykää, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle!" Markus tiivistää hiukan eri tavalla: "Aika on täyttynyt, ja Jumalan valtakunta on tullut lähelle. Kääntykää eli tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi." (Mark. 1:15)

Jeesus ja Johannes Kastaja olivat toimineet noin vuoden verran saman aikaisesti Juudean suunnalla. Sekä Johannes Kastajan että Jeesuksen saarna olivat sisällöltään yhteneviä: "Tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi!" Sitten Johannes Kastaja meni nuhtelemaan kuningas Herodesta, joka eli aviorikoksen synnissä, jotta hän olisi tehnyt parannuksen. Mutta Herodes vangitsi Johanneksen ja lopulta mestasi hänet, vaikka Johanneksen saarna oli aluksi saanutkin hänessä vastakaikua.

Kun Jeesus kuuli, että Johannes oli vangittu, hän lähti Galileaan. Hän jätti Nasaretin ja asettui asumaan Kapernaumiin, joka on järven rannalla Sebulonin ja Naftalin alueella. (12-13)

Jeesus siirtyi tässä tilanteessa Juudeasta Galileaan, ei suinkaan paetakseen turvallisemmalle alueelle, vaan päin vastoin siksi, että Galilea oli nimenomaan kuningas

Herodeksen hallintoaluetta toisin kuin Juudea. Tällä Jeesus osoitti, että vaikka ihmiset onnistuisivat vaientamaan profeetan, joka julisti Jumalan lain lyhentämättömänä, he eivät voisi estää Jumalan Sanan eteenpäin menoa. Jumalan evankeliumi tulee kulkemaan voitonmarssia, vaikka sen julistajat joutuisivatkin kärsimään ja marttyyreiksi.

Pakanain Galileaan

Näin tapahtui, jotta toteutuisi profeetta Jesajan kautta puhuttu sana: "Sebulonin maa ja Naftalin maa, Meren tie, Jordanin takainen maa, pakanoiden Galilea - kansa, joka asui pimeydessä, näki suuren valon, ja niille, jotka asuivat kuoleman varjon maassa, loisti kirkkaus." (14-16)

Israelin kansan epäjumalanpalvelus ennen Babylonian pakkosiirtolaisuutta kukoisti erityisesti pohjoisessa, siksi Galileaa nimitettiin pakanalliseksi alueeksi. Siellä elettiin syvässä hengellisessä pimeydessä. Toisaalta alueelle oli levinnyt monenlaisia tauteja, ja siksi alue oli sekä hengellisesti että fyysisesti kuoleman varjon maata.

Jeesus oli viettänyt ensimmäisen vuoden julkisesta toiminnastaan Juudeassa ja myös Jerusalemissa. Siitä jaksosta kertoo Johanneksen evankeliumi. Kuitenkin jo siinä vaiheessa Juudean johtava papisto ja farisealainen ryhmittymä torjuivat Jeesuksen. Siksi suuri osa Jeesuksen julkisesta toiminnasta tapahtui Galileassa. Siellä moni sokea sai näkönsä, moni sairastautui parannettiin ja ennen kaikkea evankeliumin valo pääsi tunkeutumaan minien parannukseen taipuvien ihmisten sydämiin.

Meidänkään ei tarvitse pelästyä tai hämmästellä hengellistä pimeyttä ympärillämme. Juuri sen keskelle Herra haluaa pelastaa ja parantaa ihmisiä. Herran sydän täynnä ihmisrakkautta sykkii kuolemaa kohti hoippuvien ihmisten pelastamisen halua. Pyhän Hengen voimassa evankeliumi kykenee tänäänkin tunkeutumaan syvimpään pimeyteen.

Taivasten valtakunta

Juutalaisia ajatellen Matteus käyttää Jumalan valtakunnasta ilmaisua taivasten valtakunta. Eräässä mielessä oikeampi nimitys olisi ehkä "taivasten kuningaskunta" tai "Jumalan kuningaskunta", sillä Uusi testamentti käyttää johdonmukaisesti sana, joka tarkoittaa nimenomaan kuninkaan hallitsemaa valtakuntaa.

Kristityn odotus kiteytyy Jeesuksen sanoihin: *"Aika on täyttynyt, ja Jumalan valtakunta on tullut lähelle."* Ajan täyttyminen merkitsee sitä, että kaikki se valmisteleva työ, mikä tarvittiin ihmisten pelastamiseksi synnin, kuoleman ja Sielunvihollisen valasta Jumalan valtakuntaan, oli nyt saavuttanut päätöksen. Jumalan valtakunta oli lähellä. Jumalan valtakunta oli tuleva läheltä ihmisten sydämiin asti, kun Jeesus sovitaisi ihmiskunnan synnin Golgatan ristillä ja kukistaisi kuoleman vallan ruumiillisella ylösnousemuksellaan. Jumalan valtakunta tulisi lopullisesti ihmisten elämään, kun Pyhä Henki laskeutuisi ihmisten sydämiin ja Pyhässä Hengessä Jumalan vanhurskaus, ilo ja rauha pääsisivät vallitsemaan sisältä käsin pelastettuja ihmisiä.

Jumalan valtakunta on lähellä silloin, kun Jumalan valtakunnan Kuningas Jeesus Kristus on keskellämme. Hän on sitä tänään lain ja evankeliumin sanassa. Kun siis kuulet omassa tunnossasi, miten Jumala kutsuu sinua sisälle omaan valtakuntaansa, niin sinun elämäsi tilaisuus on läsnä. Jumalan valtakunta on tullut silloin sinunkin

lähellesi. Jeesus, Jumalan valtakunnan Kuningas haluaa tulla sydämeesi asumaan, sen Vapahtajaksi ja sen Hallitsijaksi.

Jumalan valtakunta laajassa merkityksessä tarkoittaa sitä Jumalan hallintavaltaa, jolla Hän on vievä historian ja erityisesti oman pelastussuunnitelmansa lopulliseen ja voitolliseen päätökseen. Jumalan lopullisen tahdon toteutumista ei mikään mahti maailmassa, eivät pimeyden vallat eikä ihmisten synty kykene estämään.

Mutta Jumalan valtakunta suppeammassa tekstimme merkityksessä tarkoittaa sitä Jumalan hallintavaltaa omiensa elämässä, jossa ei ole mitään pakkoa, eikä vasten tahtoa tapahtuvaa. Se perustuu kokonaan pelastetun ihmisen Pyhän Hengen synnyttämästä rakkaudesta nousevaan haluun tehdä Taivaallisen Isän tahto, koska Isä on niin sanomattoman hyvä lapsiaan kohtaan.

Kysymys on silti todellisesta vallan käytöstä. Ei ole sen suurempaa valtaa ihmisellä toisen ihmisen yli kuin silloin kuin toinen antautuu rakkaudessa toisen omaksi. Häät ovat suurinta ja parasta vallan käyttöä luonnollisessa elämässä. Karistan häät tulevat olemaan ihaninta vallankäyttöä iankaikkisuudessa. Jumalan rakkaus hallitsee täydellisesti synnyttäen täydellisen vastarakkauden täydellisessä vapaudessa, ilossa ja rauhassa.

Mutta Jumalan valtakunnan vallankäyttö ei ala vasta taivaassa vaan jo täällä maan päällä. Sinä voit jo nyt päästä synnin, kuoleman ja pimeyden valtojen kahleista Jumalan rakkauden, valon ja totuuden valtakuntaan. Sinun pääsemisesi Hänen hallittavakseen on suurinta ja ihmeellisintä vapautta.

Aika on täyttynyt

Koska on kysymys Jumalan vallasta, pääsy siihen sisälle ei voi tapahtua sinun vaan Kuninkaan ehdoilla. Se ei voi tapahtua silloin kuin sinä tahdot vaan silloin kuin Jumala päättää. Vain silloin kuin Jumalan aika sinun elämässäsi on täynnä ja sinä kuulet Herran äänen: "Tänään, jos kuulet Minun ääneni, tule sisälle valtakuntaani!" "Tänään on pelastuksen päivä, tänään on armon aika." Itse Jumalan valtakunnan kuningas Jeesus Kristus on silloin lähelläsi ja tarjoaa Sinulle mahdollisuuden päästä valtakuntaasi. Et voi tehdä parannusta eli kääntyä syntisi tunnustaen Herran puoleen ja uskoa Häneen sen jälkeen, kun Hänen kutsunsa on ohi, kun Hän on jo kaukana sinusta. Kuule siis Herran kutsu tänään, kun Hän vielä kutsuu sinua valtakuntaansa.

Parannus

Siitä lähtien Jeesus alkoi julistaa: "Kääntykää (tehkää parannus, muuttakaa mielenne), sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle!"(17)

Jos kuulet Hänen äänensä, tee parannus ja usko evankeliumiin, sillä parannus ja usko ovat tie sisälle Jumalan valtakuntaan. Sana parannus on uudessa Raamatun käännöksessä korvattu sanalla kääntyminen, vaikka alkukielessä on kääntymiselle aivan omakin sanansa. Ymmärrän kyllä syyn tähän sanavalintaan - niin helposti sanat "tehdä parannus" arkikielessä ymmärretään väärin - mutta silti pidän tätäkin käännösratkaisua valitettavana. Alkukielen sana *metanoia* tarkoittaa mielen muutosta, uudelleen ajattelemista. Parannus on siis mielen muutos, suunnan muutos ja elämän muutos. Sanaan ei sellaisenaan sisälly mitään murheen tai katumuksen

merkitystä, vaikka kukaan ihminen ei voikaan tehdä parannusta tuntematta ennemmin tai myöhemmin surua vääristä teistään.

Ilman parannusta ja uskoa ei kukaan voi tulla kristityksi. Paavali kuvasi omaa tehtäväänsä: *"Juutalaisia ja kreikkalaisia olen todistuksellani taivuttanut parannuksessa kääntymään Jumalan puoleen ja uskomaan Herraamme Jeesukseen Kristukseen."* (Apt. 20:21)

Jumalaan päin

Raamatullisessa parannuksessa on siis kysymys mielen muutoksesta Jumalaan päin. On olemassa sekä oikeaa että väärää parannusta. Väärää parannusta on sellainen, jossa ei käännyttä Jumalaan päin. On häpeän tuottamaa parannusta, jossa ihminen haluaa välttää häpeää siitä, että tuottaa toisille ihmisille hankaluuksia. On sellaista parannusta, jossa halutaan välttää synnin tuottamia tuskallisia seurauksia. On edelleen parannusta, jota tehdään rangaistuksen pelosta tai sitten siksi, että huono elämä koetaan arvottomaksi. Kaikki sellainen on kuitenkin väärää parannusta, koska se ei suuntaudu itse Jumalaan päin. Oikeassa parannuksessa on kysymys kääntymisestä Jumalan puoleen pois itse synnistä eikä vain synnin seurauksista.

Väärää parannusta on edelleen puolinen parannus, jossa käännyttään pois joistakin karkeista synneistä, mutta suositaan muita. Parannus Jumalan puoleen on parannusta synnistä syntinä ja kapinasta Jumalaa vastaan. Ellet ole tehnyt parannusta perus kapinastasi Jumalan tahtoa vastaan, et ole tehnyt parannusta ollenkaan. (Kun lapsi ei tottele vanhempiaan, kysymys ei ole ensi sijassa siitä, missä asiassa hän oli tottelematon, vaan siinä, että hän nousee vanhempiaan vastaan.)

Parannus Jumalaan päin vie meidät vihaamaan syntiä. Vaikka uskova ei ole vapaa synnistä ja lankeemuksista, hän on kuitenkin vapaa synnin rakastamisesta. Uskovan ihmisen tuntomerkki onkin hänen asenteensa syntiin, hän haluaa päästä vapaaksi synnistä itsestään.

Palatessaan kotiinsa tuhlaajapoika ei sanonut: "Nousen ja menen veljeni luo, sillä olen murehduttanut veljeni jättämällä hänet yksin palvelemaan." Hän ei myöskään sanonut: "Nousen ja menen palvelijoiden luo, sillä he olivat hyvin ystävällisiä minua kohtaan." Vaan hän sanoi: *"Nousen ja menen Isäni luo ja sanon hänelle: 'Isä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinua vastaan, enkä ole sen arvoinen, että minua kutsutaan sinun pojaksesi.'"* Paluu Isän luo on parannusta Jumalaan päin. Se on jostain sellaista, mistä Isä iloitsee. Taivaassa vietetään suuria illojuhlia, kun yksi syntinen tekee parannuksen.

Parannuksen tekijä murehtii ennen kaikkea sitä, että hän on laiminlyönyt Jumalan, tulkinnut Jumalaa väärin, loukannut Jumalaa, ollut kiittämätön Jumalalle. Hän tuomitsee itsensä Jumalan mittapuulla: "En ole pyhä, niin kuin Jumala on pyhä." Raamatullinen parannus on siis kääntymistä pois itse synnistä, koko olemuksemme syntisyydestä armollisen Jumalan puoleen.

Usko

Markuksen rinnakkaiskohta korostaa parannuksen ja uskon yhteenkuuluvuutta. Kukaanhan ei halua kääntyä pyytämään apua sellaiselta, jonka tietää torjuvan hänet.

Ihminen pyytää apua sellaisilta, joiden hän uskoo voivan ja myös tahtovan auttaa häntä. Näin mielenmuutoksessa Jumalan puoleen kääntyvällä tekee niin, koska tietää, että Jumala voi ja haluaa hänet pelastaa ja tehdä uudeksi.

Raamatullinen parannus ja usko liittyvät toisiinsa niin läheisesti, ettei ole toista ilman toista. Ne molemmat ovat Pyhän Hengen vaikutusta, kun Herra lähestyy Sanan kautta ihmistä. Parannus on etsivää uskoa, vaikka se ei sitä itse vielä tajuaisikaan. Parannus syvenee sitä mukaan, kuin usko kasvaa ja parannus lisää uskoa.

Ne, jotka tekevät raamatullisen parannuksen, eli tulevat syntisinä rakastavan Isän luo saavat uskoa Jeesuksen Kristuksen tähden syntinsä anteeksi. He saavat uskoa evankeliumiin. Kysymys ei ole vain uskosta totena pitämisestä, vaan uskosta, joka jättäytyy lepäämään evankeliumin lupauksen varaan: "Jeesuksen kärsimisen ja kuoleman ja ylösnousemuksen tähden sinä saat kaikki syntisi ja koko syntisyytesi anteeksi, saat samalla iankaikkisen elämän lahjan ja pääsyn sisälle Jumalan valtakuntaan." Jeesuksen veri riittää sinun syntisyytesi. Saat tarttua Herran sanaan ennen, kuin tunnet mitään omantunnon rauhaa ja ennen kuin evankeliumin toivo täyttää sydämesi. Suurimmassa hädässä saat turvat ja luottaa siihen, että Jeesuksen Kristuksen kärsimys oli juuri sinun puolestasi ja sinun hyväksesi.

Se Jumala, jota vastaan olet rikkonut, on itse valmistanut sovituksen. Loukattu kuoli, jotta loukkaaja pääsisi vapaaksi. Jumala itse kärsi lain vaatiman rangaistuksen, jotta Hän saattaisi oikeudenmukaisesti armahtaa syntisen.

Tällaisen vapaan evankeliumin Jeesus tuli valmistamaan ja nyt hän kehottaa: "*Uskokaa evankeliumi!*" Jeesus ei sano, että usko olisi eräs vaihtoehto. Usko on Herran käsky! "*Usko Herraan Jeesukseen, niin Sinä pelastut!*" Ei ole mitään muuta tietä Jumalan valtakuntaan, kuin usko Jeesukseen Kristukseen. Epäusko ei ole uskon puutetta, vaan tietoista luottamusta itseensä, omiin tunteisiinsa ja ajatuksiinsa ja siksi Herran armon hylkäämistä ja kapinaa Jumalaa vastaan. Ei ole tilaa, jossa et uskoisi mihinkään uskot joko Kristukseen tai itseesi tai epäjumaliisi. Kohdistu uskosi Jeesukseen, sillä kukaan ei voi tulla Isän luo muuten kuin Jeesuksen kautta.

Elämän parannus

Kun näin Jumalan puoleen parannuksessa kääntyvä saa kaikki syntinsä Jeesuksen tähden anteeksi, alkaa hänessä Jumalan armon vaikuttama elämän parannus. Varas ei vain lakkaa varastamasta, vaan alkaa antaa omastaan toisille. Valehtelija ei vain luovu valheistaan, vaan alkaa käyttää suutaan hyvään ja totuudelliseen puheeseen. Kateellinen ei vain luovu ilkeästä asenteestaan, vaan alkaa kiittää Jumalaa siitä hyvästä, mitä Hän on toisillekin antanut. Ylpeä ei vain nöyryy, vaan alkaa korotamaan alas painamiaan. Elämän parannus on siis seurausta sydämen kääntymisestä Jumalan puoleen ja uskossa omistetusta evankeliumin armosta.

Rouva Fukuin kaste

Adventtiajan keskiviikkona 1998 istui edessäni kotonamme 30 kg:n painoiseksi laihnutunut 43 -vuotias japanilainen rouva **Fusayo Fukui**. Hänessä todettiin alkuvuodesta keuhko- ja ruokatorven syöpä ja nyt hän ei enää ole kahteen kuukauteen kyennyt syömään mitään. Viikko Suomessa kotonamme, käsittämättömän vahvalla tahdonvoimalla tehty unelmien ulkomaanmatkalla oli takanapäin. Nyt hän oli tyttärensä ja poikansa saattamana lähdössä takaisin Japaniin, mistä hän viimeisillä voimillaan

ja voimakkaiden kipulääkkeiden varassa oli halunnut tulla inhimillisesti katsottuna viimeiselle matkalleen. Kysyin, häneltä miltä matka oli tuntunut. Vaikka kävelyyn ei enää riittänyt voimia, hänen vastauksensa kuului:

"Tätä varten ovat olleet viimeiset 12 vuotta elämässäni!" Sitten hän viittasi edellisen illan juhlaan, jossa hänet pyhässä kasteessa liitettiin Jeesuksen kärsimisen, kuolemaan ja ylösnousemiseen. Hän tiesi, että aika taivaallisten juhlien alkaa on pian hänellä käsissä. Juttelimme paljon taivaan ihanuudesta, siitä Jumalan vanhurskauden valtakunnasta, missä saamme katsella kasvoista kasvoihin Jeesusta Kristusta.

Jumalan lopullinen valtakunta oli tullut lähelle. Aika astua sisälle kirkkauden valtakuntaan oli rouva Fukuin kohdallaan lähellä ja hän oli myös tehnyt valmistelunsa sitä varten.

Jumalan valtakunnan lähestyminen hänen elämäänsä alkoi oikeastaan jo noin 20 vuotta aiemmin. Silloin hän ensi kertaa elämässään törmäsi kristittyihin. Nuorena sairaanhoitajana Ananin keskussairaalassa hän joutui näkemään ilmiön, joka tuntui hänestä uskomattomalta. Ananin luterilaisen seurakunnan rouva **Okahisan** 38-vuotias mies oli juuri kuollut syöpään. Normaalisti kuolemantapauksen yhteydessä omaiset itkevät vainajan ympärillä, mutta siinä potilashuoneessa vainajan ympärillä veisattiin kiitosvirsiä vielä toista tuntia potilaan poisnukkumisen jälkeenkin. Leskikin näytti käsittämättömän onnelliselta, sillä hänen miehensä oli vasta viikkoa aikaisemmin löytänyt elävän uskon Jeesukseen, saanut syntinsä anteeksi ja levon sydämelleen. Sairaanhoitajatar Fukui ei voinut olla näkemättä sitä suurta eroa, mikä oli uskovan kristityn ja buddhalaisen ajallisen kuoleman välillä.

Seuraavan kerran rouva Fukui törmäsi kristittyihin 12 vuotta sitten, kun hän joutui hoitamaan meidän perheemme toista poikaa leikkauksen aikana. Vaimoni oli japanilaiseen tapaan kaiken aikaa pikku potilaan vierellä ja sai monta tilaisuutta jutella tämän silloin jo kolmen lapsen äidin, rouva Fukuin kanssa. Noista muutamista päivistä kehkeytyi luja ystävyys hänen perheensä ja meidän lähettiperheemme välille. Rouva Fukui alkoi ensin käydä ruokapiirissä kotonamme ja sitten, kun hänen neljäs, lapsensa syntyi, hänelle tuli tilaisuus alkaa käydä kirkossa säännöllisemminkin.

Sanan nälkä kasvoi ja kasvoi. Usein hän saattoi yötoista päästyään käydä hake-mansa vauvan kotoa ja tulla suoraan kirkolle opiskelemaan Jumalan sanaa. Väsymys ei ollut este, kun sydän janosi Elämän Leipää.

Noihin aikoihin hän alkoi ymmärtää, mistä synnissä on kysymys. Monituisesti hän kertoi ripissä sydämensä taakat ja sai kuulla evankeliumin sanan: "Jeesuksen Golgatan ristillä vuodatetun uhriveren tähden ja Hänen ylösnousemisensa tähden saat kaikki syntisi anteeksi." Parannuksessa hän kääntyi näin Herran puoleen ja sai omistaa Jumalan rauhan. Usko Jeesukseen syntyi hänen sydämeensä.

Hänen isänsä, erään japanilaisen uususkonnon innokas kannattaja ja paikallinen kirjallisuuden levittäjä samoin kuin hänen veljensä näkivät rouva Fukuissa tapahtuneen muutoksen ja alkoivat käydä kirkolla edellinen juttelemassa ja jälkimmäinen

opiskelemissa englannin kieltä ja Raamattua. Rouva Fukuin mieskin kiinnostui asioista ja kävi jonkin aikaa erittäin innokkaasti kirkossa Raamattu-opetuksessa.

Mutta Sielujen murhaaja ei ole valmis liian helpolla luopumaan seuraajistaan. Hänelle tuli kiire. Mies saatiin ensin pelästymään omaa uskonnollista innostumistaan ja sen mahdollisia kielteisiä vaikutuksia työpaikalla. Niin kirkossa käynti sai jäädä. Isä taas sai tyttärensä käymään oman uskontonsa vaikutusvaltaisen opettajan puheille, joka neuvoi häntä: "Kristityt ja me Oomoto -uskonnon palvelijat uskomme samaan Jumalaan. Voit aivan rauhassa uskoa Jeesukseen, mekin kunnioitamme Häntä, mutta älä nyt kuitenkaan kristillistä kastetta ota. Se ei ole tarpeen, uskosi Jumalaan riittää." Rouva ei halunnut nousta isänsä ja miehensä tahtoa vastaan ja niin jo pitkälle suunniteltu kaste jäi joksikin aikaa häneltä saamatta. Mutta usko Jeesukseen ei hänen sydämistään sammunut.

Helmikuussa 1998 saimme puhelun Japanista. Kirkkaalla ja valoisalla äänellä rouva Fukui kertoi, että hänessä oli todettu pitkälle kehittynyt syöpä, joka hoitamattomana johtaisi kuukaudessa kuolemaan. Vaimoni lähti siltä istumalta hankkimaan lentoliput Japaniin ja lähti häntä kuukauden päiviksi hoitamaan.

Alussa koko perhe oli niin shokissa kuulemastaan, että itki ja valitti hänen ympärillään. Itse asiassa sairaan rouvan tehtävänä oli lohduttaa perheen jäseniä kertomalla millaiseen ihanaan taivaalliseen valtakuntaan hän pian pääsisi. Solumyrkyt tehosivat sen verran, että vaikka pariin kuukauteen mikään ruoka ei enää ole päässyt vatsaan ja vaikka kivut alkoivat lyödä kaikkialle kehoon, hän päätti vielä viimeisillä voimillaan kipulääkkeiden varassa toteuttaa unelmansa päästä käymään Suomessa.

Kysyin häneltä maanantai-iltana: "Tiedätkö minkä lahjan haluaisin Sinulle antaa?" Hän vastasi: "Kyllä tiedän, olen tiennyt sen jo 10 vuotta. Sinä haluaisit kastaa minut." Seuraavana päivänä hän sanoi: "Voisinko minä ihan tällaisenani saada kastteen?" Kun tiesin hänen vilpittömän parannuksen tekemisensä ja aidon uskonsa Jeesukseen, vastasin: "Juuri sellaisenasi saat käydä Jumalan armoliittoon." Niin siten muutamien entisten japaninlähettien ja hänen tyttärensä ja poikansa todistaessa rouva Fukui saatiin liittää Jumalan seurakuntaan ja kasteessa luvattujen kaikkien ihmellisten aarteiden omistajaksi. Jumalan valtakunta ei vain tullut lähelle, vaan parannuksen tehneen ja evankeliumin uskoneen väsyneen vaeltajan sydämeen asti.

Ennen paluumatkalle lähtöä hän totesi: "Nyt tuntuu siltä, että tänä jouluna voisin todella iloita ja juhlia." Sairaanhoidajana hän tiesi kyllä, että hän ei eläisi enää jouluun asti. Kaksi viikkoa myöhemmin hän sai perheensä ympäröimänä lähteä suuri rauha sydämessään taivaalliseen joulujuhlaan.

Entä sinä?

Miten on sinun laitasi? Oletko tehnyt elämässäsi perusparannuksen? Oletko kaikkine synteinesi ja taakkoinesi tullut Jumalan valoon, tunnustanut kaiken kätkeyn ja saanut omistaa Jeesuksen veressä syntiesi anteeksiantamuksen? Ellet ole, niin tänään kuuluu Herran ääni: "Tee parannus ja usko evankeliumi!" Tänään Herra on lähelläsi ja kutsuu sinua omaan armovaltakuntaansa. Tänään on pelastuksen päivä!

Älä siirrä parannusta huomiseen, sillä et tiedä mitä huomisen tuo tullessaan. Avaa sydämesi, kun Herra Jeesus on lähelläsi ja pyytää sada astua sen Hallitsijaksi.

Jos olet jo tehnyt perusparannuksen ja uskonut Jeesukseen, niin Herra kutsuu sinua uudelleen puhdistautumaan synnistä ja luottamaan syvemmin Hänen armonsa evankeliumiin. Älä häpeä myöskään todistaa evankeliumista, sillä Jumalan valtiopiiri leviää evankeliumin sanan välityksellä.